

[Vilhelm Rasmussen.]

findes. Derfor er det meget rimeligt, hvad Dr. Victor Madsen har skrevet, at det er muligt, at man maa have 7 Prøveboringer, før man ved den ottende finder tilstrækkelige Værdier. De ærede Medlemmer skal, før de udtaler den Slags Ting, betænke, at man tit overraskes ved at finde Værdier, hvor man ikke har ventet sig det. I den svenske Alunskifer i Nærheden af Kinnekulle har man for ikke ret lang Tid siden paavist, at der findes 3—7 pCt. Olie i Alunskiferen. Med et saadant Procentindhold af Olie er det rentabelt at bearbejde Alunskiferen for Olieudvindings Skyld, og det betyder efter de Udregninger, man har foretaget med Hensyn til Mængden af Alunskiferen i Mellemsverige, at der, saa vidt jeg husker, er Sandsynlighed for, at der findes 2 000 t Petroleum i Mellemsverige i Alunskiferen, men forud for det Resultat er der naturligvis gaaet langvarige og grundige videnskabelige Undersøgelser.

Hermed har jeg med det samme svaret paa den Kritik, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen fremførte, for saa vidt det ærede Medlem var inde paa saglige Betragtninger.

Jeg kan derfor ikke se rettere, end at man med fuld Føje har kunnet indvende mod Det konservative Folkepartis Betænkning, at den er helt og holdent i Strid med dette Partis almindelige Standpunkt, og med de Bemærkninger, jeg her har gjort, anbefaler jeg det høje Tings Medlemmer at stemme for Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Victor Pürschel: Jeg skal skaane Tinget for en Imødegaelse af de Bemærkninger, den ærede Ordfører henvendte til mig, de er jo nemlig imødegaaet i det, jeg tidligere har sagt, saa det er der ingen Grund til at spille Tiden paa.

Jeg skal holde mig til det, den højtærede Statsminister sagde, og jeg vil da gerne gøre opmærksom paa, at Statsministeren paa ny ved denne Lejlighed, som han gjorde det, sidst vi talte om denne Lov, bebrejder det konservative Parti, at man ikke i 1932 kom med disse Indvendinger, som man kommer med nu. Jeg har haft den Ære at svare paa dette tidligere, og jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat.

Det var den 17. December 1935, Sp. 1763, hvor jeg viser, at det, Loven handler om, er „hvorledes man skal bære sig ad, hvis det er en Privatmand, der skal gøre det, men der staar ikke i Loven noget som helst Forbud mod, at Staten selv gør det“.

Det har jeg allerede een Gang haft Lejlighed til at gøre den højtærede Statsminister opmærksom paa. Og den samme Dag sagde jeg — Sp. 1752 — ogsaa til den højtærede Statsminister, at

„selv om man som jeg er Tilhænger af det private Initiativ, kan man meget vel erkende, at der her er Tale om en Opgave af et Omfang, som det var naturligt at overlade den danske Stat“.

Heller ikke denne Betragtning er altsaa ny for den højtærede Statsminister. Han kender den for øvrigt ogsaa fra de Bemærkninger, som jeg i det faste Udvalg angaaende denne Sag har haft Lejlighed til at rette til ham. Derfra kender han Partiets Stilling, og han har kendt den gennem flere Aar. Noget nyt og overraskende kan der derfor formentlig ikke være deri, og jeg forstaar ikke, hvorfor det skal fremstilles paa denne Maade — men det forstaar forhaabentlig Statsministeren.

Med Hensyn til Fristens Anvendelse kommer det jo an paa, hvad der staar i Koncessionen om dette Spørgsmaal. Hvis der i Koncessionen staar f. Eks. en Henvi- ning til Lovens Bestemmelser, er det dermed automatisk givet, at i samme Øjeblik man forlænger Fristen, er Koncessionshave- ren berettiget til den fulde Frist.

Hermed tror jeg, at jeg kan slutte, idet jeg dog skal bemærke, at det er meget be- tegnende, at da vi bad om at faa de for Statsministeriet foreliggende Oplysninger, paa hvilke Lovforslaget er bygget op, fik vi en *efter* vor Henvendelse skreven Er- klæring fra Dr. Madsen — det udelukker naturligvis ikke, at Dr. Madsen tidligere kan have sagt det mundtligt til Ministeren, men det er bare besynderligt, at noget saa vigtigt som en sagkyndig Erklæring om, at Lovens oprindelige Frist paa 4 Aar er umulig, ikke duer, er alt for kort efter Sag- kundskabens Mening, afgives paa Grundlag af mundtlige Forhandlinger, at man ikke har en skriftlig Erklæring i Statsministeriet, som man kan give Udvalget, men at man maa